

Nicola May

Kahvila

**COCKLEBERRY
BAYSSA**

Minerva

Nicola May

Kahvila

COCKLEBERRY
BAYSSA

Englannin kielestä suomentanut
Sirpa Saari

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Englanninkielinen alkuperäisteos: *The Gift of Cockleberry Bay*
First published in Great Britain by Nowell Publishing 2020.
© Nicola May, 2020
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos:
© Minerva Kustannus, 2023
Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
www.minervakustannus.fi

Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency
Limited and 2 Seas Literary Agency.

Suomennos: Sirpa Saari
Kansi: Jatta Hirvisaari / Taittopalvelu Yliveto Oy
Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-639-7
Painettu EU:ssa, 2023

Omistettu perbeelleni

*Eikö sama kuu, joka kauneudellaan innoittaa
runoilijat työhönsä, kykene myös nostattamaan
tyynen meren hillittömään raivoon?*

Kahlil Gibran

Prologi

”ROSA, ROSA, TÄNNE ja äkkiä!” Jacob huusi paniikissa.

”Mikä hätänä? Missä sinä olet?”

”Pubin yläkerrassa. Herttuattaren synnytys on käynnistynyt. Olen kyllä katsonut pari jaksoa *Hakekaa kättilö!*-sarjasta, mutta siihen kättilöntaitoni sitten loppuvatkin. Ole kiltti ja tule tänne!”

Pubinomistajan nuori ystävätär heilautti tummanruskeita kiharoitaan ja vastasi hymyillen: ”Jacob, ei hätää. Kyllä Herttuatar tietää, mitä tehdä.”

Kuultuaan sitten puhelimesta, miten epäsäännöllisesti sekä mies että synnyttävä mäyräkoira hengittivät, hän sanoi: ”Olen jo matkalla.” Hän komensi ensin omaa mäyräkoiraansa, Hot Dogia, olemaan kunnolla, säntäsi sitten kiireellä ulos Kulmakaupasta ja paiskasi oven perässään kiinni.

Rosa käveli niin vauhdikkaasti mäkeä ylös, että huomasi hädin tuskin äitiään, joka vilkutti hänelle Seaspray Cottagen ikkunasta. Mary Cobb juoksi ulos myyjän

työasussaan, valmiina aloittamaan vuoronsa paikallisessa osuuskaupassa.

”Olen menossa juuri töihin, mutta olisiko sinulla hetki aikaa?” Mary huikkasi.

”Itse asiassa ei. Herttuatar synnyttää, ja äänestä päätellen Jacob myös.”

Mary tuhahti. ”Se mies on yksi helkutin draamakuningatar.”

”Niin on, ja myöntää sen auliisti itsekin”, Rosa nauroi. ”Minun täytyy mennä – mutta onko sinulla kaikki hyvin?”

”Kyllä, ellei säätiedotusta oteta lukuun. Etkö ole kuulut? Tänne on tulossa hirvittävä myrsky. Meri nousee todennäköisesti rantavallin yli. Sinun ja Saran pitäisi hankkia hiekkasäkkejä kahvilan suojaksi.”

”Myrsky heinäkuussa? Ja niin paha – oikeastiko?”

”No, minua henkilökohtaisesti se ei haittaa. Olen kylästynyt tähän saamarin kosteuteen. Se tekee hallaa minun hengitykselleni.” Mary kaivoi esiliinan taskusta inhalaattorinsa ja ravisti sitä. ”Merlin, se hullu katti, juoksee kehää takapihalla, se tietää aina, milloin sää on muuttumassa.”

”Selvä. Käyn tarkistamassa Saran kanssa, mitä me voimme tehdä kahvilan eteen, mutta käyn ensin auttamassa maailmaan ne prinssinakit.” Rosa kääntyi jatkaakseen matkaa.

”Tällä menolla sinua aletaan pitää kylässä kättilönä, sinähän autoit myös Titchiä pikku-Theon synnytyksessä”, Mary huusi Rosan perään. Yllättävä tuulenpuuska lennätti hänen sanansa yli Cockleberry Bayn kattojen.

Rosan kävellessä mäkeä ylös hän näki Ritchie Rogersin, joka oli naulaamassa lautalevyjä kalaperunamyymälänsä suuren näyteikkunan päälle.

”Huomenta, Rosa”, nuori mies huikkasi tikapuilta. ”Hurjaa säätä luvassa. Kun täällä oli viimeksi vastaavanlainen myrsky, tuuli tempaisi ikkunalasit mennessään. Se oli todella vaarallista – luojan kiitos kukaan ei loukkaantunut.”

”Ihanko totta? Vaikea uskoa, aurinkohan paistaa vielä täydeltä terältä.”

”Niinpä. Teillä kaupunkilaisilla ei taida ole kokemusta kunnan rannikkomyrskyistä.” Mies nauroi. ”Mutta sittenpä hän näet.”

”Juuri nyt olen menossa laittamaan kylmää käärettä Jacobin otsalle. Pennut ovat tulossa maailmaan”, Rosa kertoi.

”Ai, sehän jännittävää. Kerron Titchille. Hän on varmasti ihan täpinöissään.”

”Aiotteko vielä ottaa pennun?”

”Se olisi suunnitelmassa.”

Kun Rosa pääsi Lobster Potin luo, voimakas tuulenpuuska pyyhkäisi pitkin kapeaa katua. Se lennätti hänen kevyen kesämekkinsa korviin ja paljasti hänen alushoukkinsa.

Jacob, joka oli katsellut Rosaa yläkerran ikkunasta, kiirehti alakertaan ja oli ovella valmiina odottamassa. Hän läiskäisi kätensä otsalleen teeskennellen järkyttynyttä. ”Ei riitä, että joudun hoitamaan narttukoiran synnytyksen, nyt pääsin näkemään toisen tytön nimettömät!”

Rosa nauroi. ”No niin, papparainen, hoidetaanpa homma kotiin.”

”Että kehtaat!” huudahti komea, hieman yli nelikymppinen pubinpitäjä muka loukkaantuneena, ja he siirtyivät sisälle.

Luku 1

ROSA HÄDIN TUSKIN kuuli ystäväänsä ja yhtiökumppanian-sa Saraa, jonka kanssa hän omisti nyt kahteen pekkaan ROSA'S-kahvilan – joka aikaisemmin tunnettiin nimellä Coffee, Tea or Sea. Aallot tyrskysivät rantaan ja vasta alkanut rankkasade rummutti lasista julkisivua, minkä vuoksi toisen puheesta oli mahdoton saada selvää, vaikka seisoi tätä vastapäätä. Voimakas tuuli oli jo repinyt nimikylistä irti heittomerkin.

”Onneksi sinä olet täällä”, Sara sanoi kiitollisena. ”En ole kokenut eläissäni tällaista myrskyä.”

”Tiedän”, Rosa nyökkäsi. ”Se tuli päälle niin nopeasti. Uskomatonta! Ja pojat ovat tietenkin golfkentällä juuri kun heitä tarvittaisiin. Josh on sammuttanut puhelimensa, enkä saa häntä kiinni.”

”Ei hätää. Minä sain yhteyden Aleciin. He selvittävät, löytyisikö matkan varrelta hiekkasäkkejä. He olivat kuumemma säännäneet autolle kuin pikkulapset, kun ensimmäinen salama iski.”

Ulkona oli melkein pimeää, vaikka oli kesä ja kello oli vasta neljä iltapäivällä. Sara kiljaisi, kun koko kahvila leimahti kirkkaaksi vaikuttavan kokoisen salaman tanssiessa uhkaavan mustan horisontin poikki. Sitä seurasi raikuva jyrähdys, joka sai koko puisen rakennuksen vavahtelevaan.

”Yritin kuulostaa rauhalliselta, kun pyysin asiakkaita lähtemään koteihinsa ja aloin sulkea ikkunaluukkuja, mutta olen aina pelännyt myrskyjä.” Saraa puistatti. ”Jopa paikallisuutisten sääprofeetan ääni muuttui kimakaksi ensimmäisen salaman kohdalla. En ymmärrä, miksi reportteripolot pitää aina lähettää rankkasateeseen, myrskyn silmään tai hurrikaanin tielle. Hehän voisivat ihan hyvin kertoa säästä sisätiloissa ikkunan edessä. No, mitäpä se minulle kuuluu.”

”Pelottavinta tai vaikuttavinta maailmassa on se, kun luonto näyttää kasvojensa pimeän puolen”, Rosa siteerasi äitiään jäljitellen tämän devonilaisaksenttia. Sitten hän alkoi etsiä rakennuksesta mahdollisia heikkoja kohtia siltä varalta, että vesi nousisi sisälle saakka.

Rosan oli vieläkin vaikea uskoa, että hänen ihana aviomiehensä Josh oli investoinut tähän yhteistyökuvioon Saran kanssa. Sen lisäksi, että Rosa saisi pyörittää rakasta Kulmakauppaa – jonka hän oli perinyt puolitoista vuotta sitten salaperäiseltä lahjoittajalta, joka oli osoittautunut hänen isoäidinisäkseen Nediksi – hän saisi työskennellä osa-aikaisesti myös kahvilassa.

”Missä Hot on?” Sara tiedusteli.

”Soitin Titchille ja pyysin häntä hakemaan sen. Tosin ei minun oikeastaan Hotista tarvitse olla huolissani; sen karvaisen tyttöystävän synnytys nimittäin käynnistyi juuri samalla hetkellä, kun soitit minulle. Jätin Jacobin ja Raffin katsomaan YouTube-videota mäyräkoirien synnytyksestä. Samaan aikaan heidän täytyy yrittää pitää mopsit Rujo ja Pongo poissa synnytyshuoneesta. Eläinlääkäri Vickillä oli toinen hätätapaus hoidettavanaan.”

”Voin kuvitella sen paniikin”, Sara sanoi.

”Luojan kiitos Raff on siellä. Hän on pariskunnan rauhallisempi osapuoli. Kyllä hän hoitaa homman. Googlasin vähän itsekin, ja kaikki näytti menevän niin kuin pitääkin.”

Rosa tarkisti, että kahvilan punavalkoinen markiisikatos oli vedetty turvallisesti ylös, kaikki laitteet kytketty pois päältä ja töpselit irrotettu seinästä. Hän keräsi tuikkukukyntteliköt pöydistä, pakkasi kierrätyshyllyn kirjat laatikoihin ja vei ne jäätelöpakastimen päälle.

”Selvä, mitä seuraavaksi?” Sara kysyi ja alkoi tyhjentää astianpesukonetta.

”Kunhan saat tiskikoneen tyhjäksi, niin nostetaan sitten tuolit pöytien päälle.” Rosa oli vasta kahdenkymmenen seitsemän, mutta hänelle oli siunaantunut paljon maalaisjärkeä. ”Voitko soittaa vielä Alecille ja pyytää heitä tuomaan mukanaan tiiliä tai puupölkkyjä, joiden päälle voimme nostaa sähkölaitteet?” Hänen puhelimensa soi ja hän lisäsi: ”Unohda se, Josh soittaa.”

Hänen miehensä kuulosti huolestuneelta. ”Tämä on uskomatonta. Oletteko te kunnossa?”

”Kunnossa ollaan. Kuinka kaukana te olette?”

”Sehän tässä ongelma onkin: mäen päällä olevan huoltoaseman kohdalla on kaatunut puu tielle, joten meidän täytyy jättää auto tänne ja kävellä. Emme siis taida saada hiekkasäkkejä sinne. Onko merenpinta noussut?”

Sara kiljaisi taas ukkosen jyrähtäessä heidän päällään. Sitten kuului huuto: ”Apua! Vesi tulee sisään! Rosa, minua pelottaa.”

”Kuulin tuon.” Josh kuulosti nyt hätäiseltä. ”Lähtekää pois sieltä, kumpikin, ja nouskaa mäkeä ylöspäin. Saamme kyllä korjattua vahingot, mutta te kaksi olette korvaamattomia. Onko Hot turvassa?”

”Kyllä, se on Titchin luona. Älä pelkää, olemme juuri lähdössä – nähdään kotona. Olkaa tekin varovaisia.”

Likainen vesi velloi pyörteenä heidän jaloissaan aivan kuin vihainen, uhriaan etsivä käärme. Sitten kuului valtava jyrähdys, kahvila pimeni, ja sillä kertaa molemmat naiset kiljahtivat.

”Rosa, lähdetään.” Naiset pitivät toisiaan lujasti kädestä, etsivät tiensä ovelle ja väänsivät sen auki. Meren pauhu oli korviahuumaava. Pärskeet ja piiskaava sade tuntuivat siltä kuin kasvoja päin olisi paiskottu pikkukiviä. Jopa lokit olivat matkanneet järkevästi sisämaahan.

Kun parivaljakko oli päässyt onnellisesti tielle, he näkivät mäkeä alas ryöpsähtelevän vesivirran, mutta sen lisäksi myös naisen, joka juoksi täyttä vauhtia alaspäin ja onnistui mennessään lähes tönäisemään Rosan ja Saran nurin.

”Seis!” Rosa huusi. ”Mitä te teette? Siellä on liian vaarallista.”

”Nelivuotias lapsenlapseni!” nainen huusi takaisin, hengästyneenä ja kauhuissaan. ”Hän on tuolla alhaalla, enkä minä osaa uida!”

”Mitä? Siis rannallako?”

”Virta vei hänet alas mäkeä.”

Epäröimättä hetkeäkään Rosa heitti laukkunsa Saralle ja lähti juoksemaan takaisin merta kohti. ”Jääkää te kaksi tänne”, hän huusi peräänsä.

”Rosa, ei!” Sara kiljui. ”Merenkäynti on liian kovaa. Meidän pitää soittaa rannikkovartiostolle.”

Rosa ei ollut juossut koskaan niin nopeasti. Päästyään rantavallille hän tähyili sen ylitse kohti oudon tummaa, myrskyävää merta ja yritti epätoivoisesti erottaa aallokosta ihmishahmoa. Sitten hän näki pienen pään, joka kohoi li ylös ja alas. Hän sieppasi rantavallilla roikkuvan pelastusrenkaan, heitti sen lasta kohti varoen osumasta tähän ja huusi: ”Ota kiinni siitä.” Sitten hän veti syvään henkeä, kiipesi vallin yli ajattelematta lainkaan omaa turvallisuuttaan ja hyppäsi mustana raivoavaan veteen, joka oli nousut jo vyötärön korkeudelle. Hän taisteli virtausta vastaan ja sai otteen hukkumaisillaan olevasta lapsesta, laittoi pelastusrenkaan tämän kaulaan ja piti lujasti kiinni. Juuri silloin valtava aalto syöksähti heidän päälleen. Rosa pisti likoon kaikki voimavaransa säilyttääkseen otteensa lapsesta ja renkaasta. Kuin ihmeen kaupalla hän onnistui väistämään rantavallin kulman ja pystyi sitten uimaan

hieman rauhallisemmalle Ship Innin parkkipaikalle. Vesi kohosi sielläkin, mutta oli toistaiseksi edennyt vain nilkkojen korkeudelle.

Rosa hoiperteli läpimärkänä rannalle, onnistui vetämään pelastusrenkaan pojan ympäriltä ja puristi tätä lujasti rintaansa vasten. Poika yski ja kiljui peloissaan, ja hänen hampaansa kalisivat kylmästä ja säikähdyksestä. ”Kaikki on hyvin, pikkuinen”, Rosa rauhoitteli poikaa. ”Sinun mummosi on kohta täällä.”

Sillä hetkellä Josh ja Alec tulivat juoksujalkaa häntä kohti. He olivat tavanneet Saran mäellä ja kuulleet, mitä oli tapahtunut.

”Helvetti soikoon, Rosa.” Josh oli suunniltaan nähdessään, missä tilassa hänen vaimonsa oli. Rosan ruskeat kiharat roikkuivat poskilla kuin hiirenhännät, ja hänen kesämekkonsa oli tarrautunut hänen hennon vartensa ympärille vielä tiukemmin kuin pelastunut pikkupoika. Hän vapisi kuin haavanlehti.

Kun uusi tuulenpuuska oli vähällä kaataa heidät nurin, Josh otti nyyhkyttävän lapsen vaimonsa sylistä ja ojensi tämän edelleen Alecille. Isokokoinen mies nosti pojan sulavasti olkapäälleen ja otti sitten kädestä kiinni hysteeristä isoäitiä, joka oli lopulta ehtinyt rannalle. Heidän hirvittävä koettelemuksensa oli päättynyt onnellisesti, kiitos Rosan nopean reagoinnin ja rohkeuden.

Josh nosti vaimonsa vahvoille, lihaksikkaille rugby-pelaajan käsivarsilleen kevyesti kuin pikkulapsen ja puristi tätä hetken rintaansa vasten. Sitten hän huudahti:

”Nyt äkkiä pois täältä”, ja lähti johdattamaan säikähtänyttä ja likomärkää viisikkoa kaatosateessa turvallisesti ylämäkeen.

Luku 2

ROSA HERÄSI LOKKIEN kiekaisuihin ja siihen, että hänen komea miehenköriläänsä nojasi toiseen kyynärpäähänsä ja katseli häntä. Yksi päivänsäde oli jo löytänyt tiensä makuuhuoneeseen verhojen rakosesta.

He olivat asuneet häistään lähtien vaatimattomassa kahden makuuhuoneen asunnossa Kulmakaupan yläkerrassa. Rosa piti talon persoonallisesta viktoriaanisesta tyylistä, mutta Josh oli vaatinut, että avokadonvihreään kylpyhuoneeseen vaihdettaisiin uudenaikaiset valkoiset kalusteet, kaakelit ja lattialaatat. Myös yläkerran keittiö oli tuotu tälle vuosituhannelle hankkimalla sinne modernit harmaat kaapistot ja graniittityötaso sekä korvaamalla välitilan muovipinnoite uudenaikaisemmilla materiaaleilla. Rosa rakasti edelleen olohuoneen yhteydessä olevaa katto-terassia ja oli vaatinut, että koristeelliset kaiteet säilytettäisiin ennallaan. Se sopi Joshillekin.

Niin paljon kuin Rosa paikkaa rakastikin, hän oli silti innoissaan ajatuksesta päästä muuttamaan lähellä sijaitsevaan

idylliseen Polhamptonin pikkukaupunkiin, missä heillä olisi tilavampi talo, puutarha ja toivon mukaan esteetön merinäköala. Rosa ei jäisi myöskään kaipaamaan alakerran myymälään johtavaa portaikkoa, jota jyrkempää hän ei ollut kohdannut missään. Hän ihmetteli, kuinka hänen isoäidinisänsä Ned oli pärjännyt talossa yli yhdeksänkymppisenäkin.

Rosan oli edelleen vaikea uskoa, että vielä kahta joulua aiemmin hän oli asunut Joshin alivuokralaisena Lontoon Whitechapelissa. Niihin aikoihin hänellä ei ollut paljoa rahaa eikä toivoa hyvästä työpaikasta. Tulevaisuus oli vaikuttanut synkältä, mihin ajatukseen hän oli saanut tottua jo vaikean lapsuutensa aikana. Mutta nyt hänellä oli mukava koti ja oma yritys, ja sen lisäksi hän oli naimisissa Joshin kanssa, joka oli oikea aarre mieheksi, ja heidän tulevaisuutensa näytti valoisalta. Ei mennyt päivääkään, etteikö hän olisi muistanut olla kiitollinen siitä rakkaudesta ja turvallisuudentunteesta, josta hän sai nyt nauttia.

”Siinä hän on”, Josh sanoi pehmeästi. ”Cockleberry Bayn pikku sankaritar.”

”Oih”, Rosa valitteli ja painoi kädellään polvessaan olevaa sidettä. ”Tiedän, että sain vain naarmuja ja mustelmia, mutta minuun sattuu niin hemmetisti. Valitan kuin pikkukakara. Hyvää huomenta, kulta.”

Josh suuteli kevyesti Rosan huulia. ”Vaikka et juokaan enää kuin sieni, et silti voi hypätä suin päin veteen, etenkin sellaisessa säässä.”

”No höh.” Rosa mutristi alahuultaan. ”Siinä ei tosiaankaan ollut aikaa ryhtyä lukemaan turvallisuusohjeita. Ja etkös sinä pidä siitä, että en enää juo?”

Josh halasi vaimoaan. ”Muru. Älä hermostu. Tiedäthän sinä, että pidän siitä. Voit niin paljon paremmin ilman alkoholin pirulaista.” Hän suukotti Rosan otsaa. ”Perhana, että minä rakastan sinua, Rosa Smith. Mutta ole kiltti äläkä säikäytä minua enää sillä lailla.”

Rosa vetäytyi kauemmaksi ja haukotteli äänekkäästi. ”Mitä sille pikkupojalle muuten kuuluu? Onko sinulla mitään tietoa, keitä he oikein olivat?”

”Ei hajuakaan. Alec vei heidät pois siitä vaaranpaikasta. Lomalaisia ilmeisesti.”

Rosa nousi istumaan. ”No niin. Parasta lähteä tarkastamaan kahvilan vahingot.”

”Rauhoitu. Tapahtuneelle ei mahda mitään. Aurinko paistaa täydeltä terältä, joten kuivuminen on jo alkanut.”

”Tunnethan sinä minut. Minun on pakko nousta ylös ja selvittää tilanne. En tajua, kuinka onnistuin nukahtamaan, vaikka tuuli ulisi sillä lailla. Ja se sade! Olen varma, ettei Lontoossa ollut meidän aikanamme koskaan tällaista myrskyä.”

Sillä hetkellä Hot tepasteli heidän luokseen olohuoneen koristaan. Se oli kuullut heidän äänensä ja osasi jo odottaa aamiaista. Josh kurottautui alas ja nosti koiran sänkyyn. ”Meidän pikku makkaramme.” Hän painoi kasvonsa vasten kääpiömäyräkoiran samettista niskaa ja hengitti koiran tuoksua. ”Ole varovainen äiskän kanssa”, hän neuvoi

koiraa. ”Hän on loukannut jalkansa.” Hot tuhisi ja haukahti.

”Tulehan, poju, laitetaan sinulle aamiaista, ja sitten on lenkin vuoro, käydään vähän mittailemassa tiluksia.” Kuullessaan L-sanan Hot alkoi pyöriä kehää vuoteella.

”Rauhoituhan nyt!” Josh nauroi ja sieppasi yli-innokkaan koiran syliinsä.

”Odota, lähden mukaan”, Rosa sanoi. ”Sain rantavallista vain muutaman naarmun, siinä kaikki, ja haluan tietää, mitä muille kuuluu.” Sitten hän rojahti takaisin tyynyille. ”Vaikka olen kyllä aika väsynyt.”

Josh laski Hotin lattialle ja painoi kätensä hellästi Rosan käsivarrelle. ”Ei se ole mikään ihme. Luulen, että kärsit viivästyneestä shokista.”

Ding! Kaupankello ilmoitti jonkun saapuneen myymälään. Vain kahdella henkilöllä heidän lisäksi oli avain etuoveen.

”Rose? Josh? Oletteko hereillä? Tulen yläkertaan.” Titch Whittakerin devonilaismurre kiiri ylös portaita. ”Peittäkää kriittiset paikkanne, kumpikin.”

Yhdeksäntoistavuotias nainen marssi makuuhuoneeseen. Hänen lyhyeksi leikatut vaaleat kiharansa ja tiukan punaisen t-paidan alla pullottavat suuret rintansa saivat hänet näyttämään jonkinlaiselta tietokonepelihahmolta. Sinä päivänä, kun Rosa oli vasta saapunut Bayhin ja he olivat tavanneet Ship Innissä, Titch oli kutsunut häntä Roseksi. Nimi jäi elämään, samoin kuin heidän vahva ystävyytensä.

Menestysarjan kolmas osa täynnä viihdyttävää naisenergiaa!

Rosa Smithin elämässä on alkamassa uusi vaihe: hän suunnittelee rakkaan aviomiehensä Joshin kanssa perheenisäystä. Tomera Kulmakaupan omistaja pyörittää nykyisin myös menestyvää kahvilaa, eikä aika enää riitä kaikkeen. Niinpä hän on päättänyt luopua perimästään Kulmakaupasta.

Matkassa on vain yksi mutka: perinnön jättäjä on määrännyt, ettei kauppaa voi myydä. Sen voi vain antaa jollekulle, joka todella ansaitsee sen. Kuinka niin suuri päätös oikein tehdään?

Kun uutinen kaupan luovuttamisesta leviää, ilmaantuu Cockleberry Bayhin muukalaisia, joiden motiivit ovat vähintäänkin epäilyttäviä. Kun vielä Rosan taustasta paljastuu uusia salaisuuksia, käynnistyy sarja odottamattomia ja Rosan elämää muuttavia tapahtumia.

Kahvila Cockleberry Bayssa on palkitun englantilaiskirjailija NICOLA MAYN yhdestoista romaani ja Cockleberry Bay -sarjan kolmas osa. Nicola kirjoittaa elämästä, rakkaudesta ja ystävytydestä realistiseen tyyliin eikä kaihdakaan uskottomuuden, päihderiippuvuuden tai lapsettomuuden kaltaisia vaikeita teemoja. Hän kuvaa romaanejaan ”napakaksi chick litiksi”.

Nicola asuu lähellä kuuluisaa Windsorin linnaa yhdessä mustavalkoisen rescuekissansa Stanin kanssa. Vapaa-ajallaan hän katselee mielellään tunteellisia elokuvia, ravustaa Etelä-Devonissa, herkuttelee kermaleivoksilla ja lyö vetoa hevosista Ascotin kilparadalla.

84.2

ISBN 978-952-375-639-7

9 789523 756397

minerva

www.minervakustannus.fi

Kannen kuvat: iStock, Shutterstock

Kansi: Jatta Hirvisaari/
Taittopalvelu Yliveto Oy